

Karaman'daki malum mevzuda bir mevzi bulup atlamaya imkan bulamadım. Konunun ayrıntılarını merak ettiğimden değil, ortalıktaki dezenformasyon acayip boyutlara ulaştığından, bu konuda değil ama böyle bir konuda ne yapılması gerektiğini düşündüm.

Böyle bir konuda, hedeflerin en önemlisi, mağdurların normale dönmesi için ne gerektiğini düşündürmektir. Suçluya (suçu sabitleştikten sonra) verilecek cezanın, bu iyileşmede ne kadar faydası olur bilmiyorum. Şahsen bu ikisi arasında bir bağın varlığından emin değilim. İnsanın canını yakan birinden hukuk yoluyla da olsa intikam alması, yaşadığı acının üstesinden gelmeye yardımcı olur mu bilmiyorum. Ceza daha çok olayın tekrar etmemesi için bir önlem olmalı yoksa insanların yarasını sardığını, sarabileceğini hiç sanmıyorum.

Buradaki çocuklar için de böyle. Failin ceza alıp almaması veya bu cezanın şu veya bu olmasının çocuklar açısından bir farkı olacaksa, ceza buna göre belirlensin. Dahası eğer bu vakıf, doğrudan sorumlu olmadığı halde, çocukların hayatını düzeltme adına bir fayda sağlayacaksa, şubasını veya kendisini hepten kapatması da çok bir bedel değil.

Bizde bu vakıf, cemaat, parti vs. konularında, *düşmana yem etmemek* refleksi var. Bu kötü bir refleks değil. Siyasetçilerde *adamını yem etmemek* şekline de dönüşüyor. Naçizane bu ilkenin Erdoğan tarafından gerekli gereksiz herkes için kullanıldığını ve onu sonradan sırtından vuracaklar için bile safça bir vefa ile hareket ettiğini düşünüyorum. Yanlış yapanı bu kadar sırtlamasına, arkasında durmasına her zaman gerek yok.

Ancak birbirimize güven duyacaksak, bu biraz da *yanlış yaptığımızda* her şeyi kaybetmeyeceğimize dair de bir güven olmalı. Bizde mücadele kana kan, diş diş geçerse mücadele sayılıyor, yoksa danışıklı dövüş diyorlar. Ancak aramızdaki dövüşleri danışıklı yapmak, dışarıya savaşıyor izlenimi vermekten daha uygun.

Velakin söylemek istediğim bu değil. Bu ilke, yani bizden olanı rakibe yedirmemek ilkesi, bir yerde, kurumların pozisyonlarını istismar etmesine de sebep oluyor. Ensar vakfıyla alakalı söylemiyorum, muhtemelen ne böyle anılacak bir niyetleri, ne de faaliyetleri vardır. Velakin elimizde *The Cemaat* adı verilen ve kendi bulunduğu yeri, akla gelebilecek her şekilde istismar eden bir yapı var. Bunun aslında böyle kurumlardan, vakıflardan, partilerden, durumunu istismar etmek isteyeceğe karşı da bir duruş getirmesi lazım.

Bunun için de şöyle bir ilke tarafındayım: *Bizden* kişiler, *bizden* kurumlarla karşı karşıya geldiklerinde, mağdur olduklarında, kişilerin tarafında durmak, kurumların tarafında durmaya yeğdir. Aynı şekilde, *bizden* kurumlar, *bizden olmayan* kişilerin ve kurumların karşısında sonuna kadar savunulmayı hakeder. Birinci ilke yozlaşmayı ve istismarı önlemek için önemlidir. İkinci ilke ise bunların bulundukları yerlerde, olabildiğinde güvenle hareket etmelerine imkan verir.

Kimin bizden olup, bizden olmadığını da, konudan konuya düşünüp bulmak lazım. Ensar vakfı üzerinden İslam'ı karalamaya çalışan biri, bu konuda bizden değilken, bir ecnebiyle karşı karşıya geldiğinde bizdendir. Burada sadece dini aidiyetlerden, cemaatlikten bahsetmiyorum.

Aramızda adaleti arayıp, birbirimize yumuşak davranmak ve dışarıya da sert ve tavizsiz olmak. Ahir zamanda genelde bunun tersi yapılıyor. Onun için de iflah olmuyoruz.